

Uitgebloeid

Het meisje, of is het een vrouw, loopt met kleine pasjes in de laan voor mijn huis. Ik sta in de erker en probeer haar leeftijd te raden. Haar make – up echter verwacht me; het bijna witte gezicht, de strakke lijn van haar wenkbrauwen, de halve maanvormig aangebracht lipstick geven het uiterlijk het onbeweeglijke van een masker. Omdat ik ben geboeid door de afwezigheid van mimiek valt het me pas even later op dat ze onder haar korte jasje een kimono draagt. Blauw satijnen stof met een groot bloemmotief valt tot op haar enkels. Ze is alleen en loopt met kleine pasjes en toch doelgericht op het trottoir dat bedekt is met de uitgebloeide bloesem van de magnolia in onze tuin.

Ik vraag me af of ook mijn buurman van den Heuvel naar dit tafereel kijkt en zich net als ik afvraagt waarheen dit wonderlijke exotische wezen onderweg is. Wij, de senioren van de Schubertlaan, mannen van de wereld, voormalige directeuren en professoren, delen nu nog slechts herinneringen aan de zijlijn van de hockeyvelden waar onze kleinkinderen hun wedstrijden spelen. Dit intermezzo zal deze zaterdag een dankbaar onderwerp zijn.

Ik kijk nu beter, ze gaat de verkeerde kant op. Als ze deze richting op blijft lopen zal ze moeten omkeren, de laan maakt het aan het einde, voor het huis van de prof (zo noemen we hem) een u - bocht. Zelfs vanaf hier kan ik zien dat ze huivert. Haar dunne jasje beschermt haar niet tegen de wind die de laatste bloemen van de tulpenboom losrukt. Tot mijn verbazing zie ik dat ze bij de Prof aanbelt.

Een zonderling is het, die al jaren niet meer buiten komt en vaak het onderwerp van speculaties is op ons jaarlijkse tuinfeest. En nu dit onverwachte bezoek van dit meisje, of vrouw, ik weet het nog steeds niet. De deur opent zich op een kier, in een oogwenk verdwijnt ze in de schemerige hal van het grote huis.

Voor het raam breekt een tak van de magnolia en valt in slow motion op de haag die ik zorgvuldig onderhoud. Toch dringt het nauwelijks tot me door. Het bevestigt eerder hoe ver mijn gedachten zijn afgedwaald. Hoe dit tafereel een droom in mij wakker maakt. Een vergeten verlangen. Ik herinner me hoe ik ooit kon verdwalen in de schilderijen van Monet, Manet, in Breitner. Ik kijk om. Mijn vrouw leest de krant, de bril op het puntje van haar neus, op tafel de nog ongelezen Home&Garden van deze maand. Ik ga achter haar staan, wil haar vertellen over het plotselinge verdriet dat ik voel, over de angst die onverwacht de kop opsteekt. Mijn handen die haar willen aanraken komen net boven haar schouders tot stilstand. Ik draai me om en loop de trap op naar mijn studeerkamer.